

1

O ŠEST MĚSÍCŮ POZDĚJI DISTRITO FEDERAL, CIUDAD DE MÉXICO, MEXIKO 8.45 HODIN

CHANCE VAUGHT STÁL V ZADNÍ HALE AMERICKÉHO VYSLANECTVÍ V CIUDAD DE MÉXICO A rozmlouval s americkým vyslancem v Mexiku Billesem Louisem. Vaught, bývalý příslušník zelených baretů s osmi roky bojových zkušeností z Iráku a Afghánistánu, nyní pracoval jako zvláštní agent americké Diplomatické bezpečnostní služby (DSS). Momentálně zodpovídal za bezpečnost Alice B. Downlyové, ředitelky Národního protidrogového úřadu. „Drogové carevny“.

„Takže mi říkáte, že budeme muset projít ‚uličkou‘ mezi ambasádou a budovou mexického senátu?“ ujišťoval se Vaught, šedooký třicátník s černou kozí bradkou a latinskoamerickým vzezřením. „Měl jsem za to, že se celý týden má jednat tady na vyslanectví. Co se k čertu stalo?“

„Jen mezi námi,“ Louis snížil hlas. „Downlyová včera urazila mexickou delegaci – jmenovitě Lazara Serrana. Nejdříve návrhem, aby byly do Mexika vpuštěny týmy amerických zvláštních jednotek, aby zde působily jako poradci v jejich válce s drogovými kartely, a podruhé když naznačila, že by tyto týmy operovaly samostatně – stejně jako naši operativci v Kolumbii za Pabla Escobara.“

Vaught nevěřičně obrátil oči v sloup. „Srovnávat Mexiko s Kolumbií – velice diplomatické.“ Z kapsy kalhot vytáhl plechovku porcovaného tabáku a vložil si jej špetku mezi dáseň a dolní ret. Byl si jistý, že bezpečnostní opatření v budově mexického senátu – v Mexiku známé jako La Casona de Xicoténcatl – budou přísná, ale on nad nimi nebude mít žádnou kontrolu. Schůzky konané mimo půdu amerických vyslanectví vždy vyvolávaly zvýšenou nejistotu a obavy a pro Diplomatickou bezpečnostní službu byly po celém světě stále větším problémem. Po bin Ládinových útocích z 11. září byly vynaloženy miliardy dolarů na opevnění amerických ambasád, takže nyní připomínaly spíše věznice s maximální ostrahou než diplomatická sídla. Proto mnoho cizích diplomatů prostě odmítalo jednat v budovách, které vyhlížely jako pevnostní bunkry. To americké diplomaty nutilo přistupovat na schůzky v méně zabezpečených lokalitách – jako toho rána, na příklad.

„Jsou to jenom dvě míle,“ poznamenal Louis, kulaťoučkový, plešatý čtyřicátník se světle modrýma očima. Mluvil plynule španělsky a velmi dobře rozuměl mexické kultuře. „Posílají obvyklou federální eskortu – dvě auta, čtyři motocykly. Spolu s našimi třemi vozidly to bude bohatě stačit. Je to jen osmiminutová jízda.“

Vaught už viděl, jak během osmi minut jde do háje celý svět.

„Provedu brífink se svými lidmi a připravím je na akci,“ odpověděl. Jeho matka pocházela ze státu Jalisco*, takže měl v Mexiku příbuzné a od dětství byl zvyklý běžně hovořit oběma jazyky. Díky tomu si mohl s vyslancem okamžitě porozumět. „Tak si říkám, o co je chce požádat dneska – o zřízení naší letecké základny přímo tady v *Distrito Federal*?“

Louis se s uchechtutím odvrátil. „Nejpřímější trasa vede po *Avenida Reforma*. A postarám se o to, aby v senátní budově byla přijata patřičná opatření. Dejte mi vědět, jestli budete ještě něco potřebovat.“

Vaught shromáždil devět ostatních agentů svého týmu na parkovišti za ambasádou. Všichni byli pečlivě vybraní, do jednoho bývalí operativci zvláštních jednotek. Všichni měli za sebou dlouhé operační turnusy. „Chlapi, má se to takhle. Downlyové se včera podařilo dožrat mexickou delegaci, takže se Mexičani chtějí dneska sejít v Xicoténcatlu pár mil odsud.“ Jméno se vyslovovalo shěko-ten-katl. „To je budova, ve které zasedá mexický senát, pro ty z vás, kteří neumí *habla*.“ Ostatní se zasmáli. „Posílají obvyklou eskortu, takže by jízda neměla trvat dýl než osm minut, ale po celou tu dobu po vás vyžaduju maximální ostražitost. Jasný?“

V odpověď se ozvala řada „Rozumím a provedu!“ a „Aye-aye!“, podle toho, u které složky ozbrojených sil dotyčný agent dříve sloužil. Poté se všichni rozešli, aby připravili vozidla – tři černá SUV Chevy s neprůstřelnými skly a dveřmi.

Vaught si vzal stranou své číslo dvě, černocho jménem Uriah Heen, také bývalého příslušníka zelených baretů. „Do čelního vozidla posílám Sellerse se třemi chlapy. Jackson a já budeme v prostředním voze s Downlyovou, dvěma jejími asistenty a vyslancem Louisem. Ty budeš vzadu se zbylými třemi lidmi, ale dohlídni, aby za volantem byl Bogart. Chci, aby nás zezadu kryl někdo, kdo umí pořádně řídit. Jasný?“

Uriah přikývl. „Jasný. Jak se to Downlyový povedlo?“

* Mexický stát ležící na pobřeží Tichého oceánu západně od Ciudad de México. Pozn. překl.

Vaught vyplivl tabákové sliny na beton, už se jich napolykal dost. „Navrhla, aby zde mohly v boji proti kartelům volně operovat americký týmy zvláštních jednotek. Řekl bych, že se to tam vyjímal jako prdnutí při křtu.“

Uriah se uchechtl a poškrábal se na zátylku vyholené hlavy. „Co asi musela udělat, aby ji jmenovali na tohle místo?“ Alice Downlyová byla velice vzdělaná bruneta s fotogenickou tváří a nakažlivým úsměvem, ale ve washingtonských společenských kruzích nebyla právě proslulá diplomatickými schopnostmi. Její nominace do tohoto úřadu tudíž překvapila nejednoho ze zasvěcenců.

Na Vaughtově tváři se objevil napjatý výraz. „Ať se nic nesemele, dokud budeme venku.“

„Rozumím.“ Uriah zvažněl. „Všem to připomenu.“

O HODINU POZDĚJI americká delegace nastoupila do vozidel a vydala se na cestu. Kolonu vedl čtyřdveřový pick-up mexické federální policie se čtyřčlennou osádkou, další vůz kolonu uzavíral a dvě dvojice motocyklistů popojížděly mezi semaforey a staraly se, aby civilní doprava nemohla kolonu rozdělit. Příslušníci DSS měli na sobě volně střižené khaki kalhoty, černé bundy, baseballové čepice, vysoké boty a na očích tmavé brýle. Každý nesl ve skrytém závěsníku pistoli Phase-5 Tactical CQC a vedle toho i záložní zbraň, Glock 21. Pistole CQC (pro boj na krátkou vzdálenost) byla v zásadě zkrácená karabina M4 s devatenáct centimetrů dlouhou hlavní a ráží 5,56 mm. Měla odstraněnou pažbu, takže se zdálo, jako kdyby zbraň končila násadou od koštěte, která byla vypolstrována, takže se zbraň dala dobře zapřít do ramene. Pistole CQC měla zásobník na třicet nábojů a každý z členů ochranky měl u sebe čtyři rezervní zásobníky, upevněné páskou Velcro k neprůstřelné vestě, vyztužené vpředu i vzadu dvanáctipalcovými keramickými panely.

Kolona opustila areál vyslanectví a zamířila doprava. Jela k jihozápadu, nakrátko najela na velký kruhový objezd, opět odbočila doprava a pustila se k západu. Po dalším odbočení doprava na konci bloku urazila

asi čtyři stovky metrů k severu, pak následovalo další odbočení doprava a jízda kolem dvou domovních bloků. Konečně kolona odbočila doleva, objela další velký kruhový objezd, sjela z něj k severu a ocitla se na hlavní třídě, procházející Ciudad de México. Policisté na motocyklech svou práci dobře znali a běžnou dopravu oddělovali od kolony se stejnou lehkostí, s jakou honáci ovládají stádo hovézího dobytka. Kolona se díky tomu ani na chvíli nezastavila.

Vaught jel na sedadle spolujezdce v prostředním vozidle, za volantem seděl Jackson, bývalý příslušník Navy SEAL, vzadu byli čtyři diplomaté. „Do hajzlu,“ zamumlal Vaught, když uviděl, že motocyklisté odbočují doprava na úzkou jednosměrnou vozovku, „navádějí nás na boční silnici.“ Boční silnice byla od hlavní třídy oddělena vyvýšeným dělicím pásem, lemovaným stromy, lavičkami a betonovými sloupy. Jejím účelem bylo umožnit vozidlům, která nejela po celé délce třídy, odbočit doprava, aniž by narušila plynulost provozu na hlavním tahu. Vaught boční silnici pro jízdy s diplomaty používal nerad, protože na ní byla kolona prakticky bez možnosti úniku sevřena mezi dělicím pásem nalevo a zástavbou napravo.

Aktivoval mikrofon a promluvil do rádiové sítě. „Dávejte pozor, lidi. Asi půl míle to teď bude těsný.“ Letmo pohlédl doleva na autobus městské dopravy, který míjel kolonu na opačné straně dělicího pásu, a vyděšené oči cestujících ho upozornily, že něco není v pořádku. Chlupy na krku se mu zježily, když na okamžik zahlédl postavu v černé lyžařské masce. Přehodil paži přes sedadlo. „Všichni dolů!“ vykřikl. „Útočí na nás!“

Vyslanec Louis chytil ředitelku Downlyovou a stáhl ji na podlahu vozu. Za nimi sedící tajemníci Downlyové, muž a žena, se přikrčili. Žena zamumlala: „Ach, můj bože!“

Ve stejné chvíli, kdy Vaught štěkal do mikrofonu rozkazy, se náhle stočil velký zeleno-žlutý autobus směrem k nim, přehnal se přes dělicí pás, smetl lavičku plnou lidí, narazil do policejního auta v čele kolony a nahnul je před sebou do výlohy obchodu. Odkudsi přilétl raketový

granát a zasáhl čelní vozidlo diplomatické ochranky do dveří řidiče. Následná strašlivá exploze na místě zabila všechny čtyři agenty.

„Všichni ven!“

Vaught vyskočil ven ještě dříve, než Jackson stačil vozidlo zastavit. Trhnutím otevřel zadní dveře a Louise vytáhl za límec ven. Poté znovu sáhl dovnitř, popadl Downlyovou za paži a dostal ji ven tak rychle, že ani neměla čas dát nohy pod sebe. Upadla na dlažbu ve stejné chvíli, kdy po zásahu do řidičových dveří explodovala další pancéřovka. Výbuch Vaughta odhodil na záda. Auto se změnilo v ohnivou kouli. Tajemník Downlyové se s hořícím oblečením a zakrváceným obličejem dokázal dostat ven, ale tajemnice zůstala uvnitř a již ji pohltily plameny. Z Jacksona zbyly pouze pahýly nohou na pedálech.

Vaught byl během vteřiny opět na nohách a jeho mysl s počítačovou rychlostí zpracovávala situaci. Téměř jako ve zpomaleném filmu registroval, jak čtyři agenti diplomatické ochranky ze zadního vozidla spěšně vystupují ze dveří na pravé straně auta. Další pancéřovka zasáhla neopancéřovaný automobil federální policie na konci kolony a následná exploze palivové nádrže vůz roztrhala na kusy. Muži uvnitř nestačili uniknout a do jednoho zahynuli.

Vaught instinktivně sledoval stopu kondenzačních par na dráze letu střely. Zvedl zbraň, zaklekl vedle hořícího SUV a zahájil palbu na tři muže, kryjící se poblíž bílé dodávky, zaparkované za sedmi dopravními pruhy na opačné straně třídy. Granátník, pokropený dávkou od rozkroku nahoru, šel k zemi a oba jeho společníci zahájili palbu z kalašnikovů.

Vaught se překulil za hořící vozidlo a současně dorazil Uriah se zbylými třemi agenty, aby poskytl krycí palbu. Tu se ve předu, v místě, kde autobus narazil do čelního vozidla, ozvala další palba. Ze zadní části autobusu vylezlo pět maskovaných střelců a zahájilo divokou palbu od boku. Všude křičeli lidé, utíkající všemi směry, aby se ukryli. Vaught byl zasažen do neprůstřelné vesty a do horní části levé paže. Věděl, že své diplomatické chráněnce musí dostat pryč z ulice, na to ale nezbýval

čas. Ostatně, i kdyby zbýval, nebylo kam se uchýlit. Byla to smrtící palba z bezprostřední blízkosti.

V uších mu zvonilo. Uriah zalehl vedle něj a společně poslali k zemi dva střelce.

„Nabít!“ Vaught vyhodil prázdný zásobník a zpod bundy vytáhl plný. Uriah odhodil prázdnou zbraň, vytáhl Glock 21 a obrátil ji proti dvěma zbývajícím střelcům. K zemi šel další, ale ne dříve než Uriaha zasáhla do prsního panelu střela z kalašnikova a odhodila ho na záda.

Vaught znovu zahájil palbu z pistole CQC a skosil oba zbývajících muže, kteří se právě snažili nabít. Uriah se opět zvedl na nohy a pomáhal zbývajícím členům ochranky krýt diplomaty. Ale výlohy obchodů byly kryty zamčenými roletami, takže nebylo kde se skrýt. Hořící vozidla skýtala jistý kryt, hrozilo ale nebezpečí dalších výbuchů.

Kolem se přehnali tři maskovaní motocyklisté a pokropili je devítimilimetrovými střelami ze samopalů Uzi. Jeden z agentů padl k zemi mrtvý s kulkou v mozku. Další byl zasažen do nohou. Tajemník Downlyov se zhroutil na chodník s prostřelenými játry a slezinou. Vykrvácel během několika okamžiků.

Downlyová se rozječela, padla vedle něj na kolena a hlavu si kryla rukama. Motorčky se na nyní prázdné ulici obrátily, znovu se přehnaly kolem nich a pokropily je palbou, kterou muži z ochranky opětovali. K zemi se zhroutil vyslanec Louis a další z agentů DSS. Vaught vyběhl do otevřeného prostoru, pečlivě zamířil na posledního jezdce, ujíždějícího pryč, stiskl spoušť a posledním nábojem v zásobníku ho srazil z motorčky.

Náhle se opět objevili čtyři policisté na motocyklech a přehnali se kolem v patách za dvěma prchajícími motorkáři.

„Co to kurva ti poldové dělají?“ zařval Uriah. „Potřebujeme je tady!“

„Je to celý v hajzlu!“ Vaught, vracející se do krytu, vyměnil zásobník. „Je to léčka, do prdele! Pomoz Bogartovi zvednout Downlyovou a já se zatím podívám na Claye. Musíme odtud vypadnout!“

„Kam?“

„Kdekoliv to bude lepší než tady!“

Bogart se ve skutečnosti jmenoval Stevens, byl ale Humphreyi Bogartovi hodně podobný. Teď ale pro něj nebylo lehké zvednout Downlyovou jen jednou rukou – druhou potřeboval mít kvůli střelbě volnou. Drogová carevna byla zcela paralyzovaná, nohy ji odmítaly nést a s rukama přitisknutýma k uším hystericky ječela. Uriah ji popadl za druhou paži a společně ji zvedli na nohy.

Vaught si dřepel vedle agenta Claye, zasaženého do nohou. „Můžeš se pohnout?“

Clay zavrtěl hlavou, svíral ale zbraně a očima přejížděl okolí. Krvácel z obou stehem a kolena. „To koleno mě neunese. Jsme tady v pěkném loji, Chanci. Proč mají všechny ty zkurvený obchody v úterý stažený rolety?“

Vaught konstatoval zřejmé. „Abysme se nemohli dostat pryč z ulice.“ Vstal a zvedl Claye na lehčeji zraněnou nohu. Nyní bylo už i poslední SUV zcela pohlceno plameny, stálo příliš blízko ostatních hořících vozidel. „Obejdeme autobus a půjdeme dál po ulici, dokud nenajdeme nějakou otevřenou budovu. Každou chvíli by už měly být slyšet sirény.“

„Proč je neslyšíme už teď?“

„Čekají, až se jim shromáždí dost sil na to, aby zvládli všechno, co je podle nich tady může čekat.“

Přesně v tom okamžiku Clayovo tělo explodovalo a pokropilo Vaughta krví a vnitřnostmi. Vaught mimoděk ukročil dozadu, zatímco se ulicí odrážel zvuk výstřelu, který připomínal ránu z děla.

„Do hajzlu! To je barrett! Všichni k zemi!“

Bogart zaváhal jen zlomek vteřiny a již ho zasáhl půlpalcový projektil přilétající rychlostí přes 850 metrů za vteřinu. Utrhl mu levou paži a rameno a rotující je vymrštil do vzduchu. Zhroutil se na beton a jeho oči, z nichž vyprchával život, se setkaly s Vaughtovým pohledem.

* Těžká odstřelovačská a protimateriálová puška americké výroby. Ráže 12,7 mm, dostřel přes 1 800 m. Pozn. překl.

Paže a rameno dopadly vedle Downlyové. Ta zaječela hrůzou, zvedla se na nohy a v panice vyběhla na *Avenida Reforma*.

Vaught s Uriahem na sebe přes chodník pohlédli. Věděli, že pus-
tit se za Downlyovou se rovná sebevraždě. „Zůstaň tady!“ Vaught se
vymrštil a rozběhl se za ní. Když Downlyová explodovala v pase, byl
už téměř v polovině třídy. Zdálo se, jako by se její vnitřnosti rozlétly
všemi směry. Obě části těla, držené pohromadě pouze páteří, dopadly
v spletené mase na dlažbu.

Vaught naprosto selhal. Diplomaty, za které nesl odpovědnost, nedo-
kázal ochránit a navíc přitom ztratil téměř celý tým. Sice to nezavinila
jeho chyba, přesto však odpovědnost padala na jeho hlavu a Vaught to
věděl.

Do mysli si vtiskl obraz stopy kondenzační páry za střelou – ta ranní
vzduch prořála rychleji, než se jí mikroskopické vodní molekuly sta-
čily dostat z cesty, a tak nyní znal ostřelovačovu polohu. Aniž se zasta-
vil, zpozoroval opuštěný taxík a nesprintoval kolem Downlyové. Věděl,
že kdyby se obrátil, poskytl by odstřelovači jistý nehybný cíl, byť i jen
na zlomek okamžiku.

Vzápětí se již kryl vedle taxíku a rádiem volal Uriahovi: „Vím, kde
ten hajzl je. Střílí ze střechy té skleněné budovy na mé straně ulice,
na konci bloku. Nemá tě v úhlu, tak zůstaň, kde jsi. Já jdu po něm.“

Uriah okamžitě odpověděl: „Jestli střílí z té skleněné budovy, tak
nemá v úhlu ani tebe. Tak se jen drž mimo dohled a přenech to míst-
ním poldům!“

Dále na třídě už byly slyšet sirény.

„Jdu po něm!“ trval na svém Vaught. „Ty zůstaň naživu a řekni našim
lidem, co se stalo. Nedovol, aby tě Mexičani vyslyšali, aniž by u toho byl
někdo z naší ambasády.“ Zkontroloval zbraň, naskočil do taxíku a rozjel
se ve stejné chvíli, kdy se z druhé strany po třídě přihnal tucet vozidel
mexické federální policie.